

CGKblijven • Richting en Roeping

Handreiking voor gemeenten van de Christelijke Gereformeerde Kerken

Deze handreiking is opgesteld in opdracht van de Algemene Vergadering van 21 maart jl. en is bedoeld voor gemeenteleden van de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Voor vragen of nadere toelichting kan contact worden opgenomen via info@CGKblijven.nl

Inleiding

De ontwikkelingen binnen de Christelijke Gereformeerde Kerken zijn voor veel gemeenteleden moeilijk te volgen. Kerkenraadsleden en predikanten hebben deze processen vaak van dichtbij meegemaakt, terwijl gemeenteleden daar meestal minder zicht op hebben gehad. Daardoor kan er gemakkelijk een achterstand ontstaan in kennis en begrip.

Deze handreiking wil helpen om die kloof te verkleinen. In korte lijnen wordt geschetst hoe de situatie is ontstaan, waar het vastliep, wat er is geprobeerd en welke weg nu voorligt. Niet om in één flyer alles te zeggen, maar wel om duidelijk richting en houvast te bieden.

Het is de roeping van ieder gemeentelid om trouw te blijven aan Gods Woord. Daarom wil deze handreiking helpen om als gemeente beter te verstaan wat er gebeurt, voor welke keuzes we staan en hoe wij daarin onze weg mogen zoeken.

Hoofdstuk 1 Hoe het zover kwam

Kern

De Christelijke Gereformeerde Kerken, uit de Afscheiding van 1834 voortgekomen en in 1892 voortgezet, wisten zich bij alle verschillen aan elkaar verbonden in Schrift en belijdenis. Dit is aan het eind van de 20e eeuw fundamenteel veranderd. Een andere manier van omgang met de Schrift en de kerkelijke besluiten legde de basis een voor onoverbrugbare kloof. Dat leidde uiteindelijk tot de breuk waarin we nu staan.

Toelichting

Hoe is het nu zover gekomen dat in onze kerken een breuk ontstaan is? Waar zijn de eerste scheuren te zien in de geschiedenis die tot deze verdrietige breuk hebben geleid?

In de geschiedenis van de Christelijke Gereformeerde Kerken werden in de 20e eeuw duidelijk flanken openbaar. Niet overal klonk de Schriftuurlijk-bevindelijke prediking meer, die onze kerken van oudsher heeft gekenmerkt.

In de kanselboodschap van 1953 klonk duidelijk wat de christelijke gereformeerde prediking moest zijn: Eén Naam, twee wegen en drie stukken (Catechismus zondag 1 vraag en antwoord 2). Het lijkt erop dat deze boodschap niet overal ter harte is genomen (Rapport Kerk-zijn, pag.67). Dit heeft in de loop van de tijd geleid tot meer gesloten kansels dan voorheen. Evenwel was toen het gezag van de Schrift nog niet in geding.

In de jaren zestig kwamen de eerste tekenen van een Schriftkritische omgang met de Bijbel, bijvoorbeeld in hoe gesproken werd over de eerste hoofdstukken van Genesis. In de decennia daarna zijn meerderen in onze kerken deze weg verdergegaan. Er kwam een andere uitleg van de Schrift, wat wel aangeduid wordt met de woorden 'moderne hermeneutiek'. Dit houdt in dat de uitleg van de Schrift niet uitgaat van een objectief "alzo zegt de HEERE", maar medeafhankelijk is van de tijd en cultuur waarin wij leven. Daardoor kan de betekenis van toen nu heel anders en zelfs tegengesteld zijn. Dat leidde tot andere visies op de ambten en het huwelijk. In 1983 verscheen een studie van verschillende theologen waarin gepleit werd voor vrouwelijke ambtsdragers. In 1998 werd door de synode besloten dat er op grond van Gods Woord geen ruimte is voor vrouwelijke ambtsdragers. De synode van 2001 wees alle daartegen ingediende revisieverzoeken af.

Op de synode van 2019-2022 kwam het onderwerp opnieuw ter tafel en werd de lijn dat de ambten voor vrouwen gesloten blijven, herbevestigd. De ingediende revisieverzoeken daarentegen werden in 2025 afgewezen. Het synodale besluit inzake vrouw en ambt moet voor 'vast en bondig' worden gehouden. Desondanks zijn er vanaf 2019 in vele tientallen (samenwerkings)gemeenten vrouwen in de ambten bevestigd.

Daarnaast waren er ook gemeenten die meenden dat er naast het Bijbelse huwelijk ook andere relaties mogelijk zijn. Aan het begin van de jaren tachtig kwam hierover al een discussie op gang. Door een verkeerde uitleg van de Schrift werd het mogelijk gemaakt dat praktiserende homoseksuelen met volle rechten lid van de gemeente konden zijn en daarom ook konden deelnemen aan het Heilig Avondmaal.

Op de synode van 2013 werd op grond van Gods Woord uitgesproken dat een gemeentelid met een homoseksuele relatie niet kan worden toegelaten tot het doen van openbare geloofsbelijdenis, de Heilige Doop en de viering van het Heilig Avondmaal. De revisieverzoeken die op dit besluit zijn ingediend, zijn op de synode van 2016-2017 afgewezen.

Evenwel zijn verschillende gemeenten toch verdergegaan op deze heilloze weg die in strijd is met de Schrift en de kerkelijke besluiten. Omdat daarbij is aangegeven dat ze niet van plan zijn hiervan terug te keren, leek de impasse onoverbrugbaar te worden.

Hoofdstuk 2 **Waar het vastliep**

Kern

Het kerkverband functioneert niet meer. De kern van het probleem is dat een groot aantal plaatselijke gemeenten zich niet houdt aan gezamenlijke besluiten die rond een open Bijbel genomen zijn door meerdere vergaderingen als de classis en de synode. Als kerken wezenlijk anders omgaan met de Bijbel en gezamenlijke besluiten dan valt het onderlinge vertrouwen weg. De gemeenten kunnen elkaar dan niet meer aanspreken op genomen besluiten.

Toelichting

De ontwikkelingen binnen de Christelijke Gereformeerde Kerken laten een kerkverband zien dat steeds moeilijker functioneert als samenhangend geheel. De gemeenschappelijke basis bestond uit de Bijbel, de gereformeerde belijdenis en duidelijke kerkelijke afspraken uit de kerkorde. Deze gezamenlijke basis is in de afgelopen jaren onder druk komen te staan door groeiende interne verschillen. Deze verschillen kwamen vooral aan het licht rond thema's als kerkorde, vrouw in het ambt en Schriftgezag, maar raakten uiteindelijk de kern van het samen kerk-zijn. In de aanloop naar de synode van 2019-2022 bevestigden diverse gemeenten vrouwen als ambtsdrager.

In 2022 oordeelde de synode op basis van de Schrift dat er geen ruimte is voor vrouwen in het ambt. Hoewel het een onderwerp is dat door de kerken als principieel is geduid, gaan steeds meer gemeenten over tot het bevestigen van vrouwelijke ambtsdragers. Daarnaast blijken gemeenten ook in toenemende mate andere synodebesluiten naast zich neer te leggen en te kiezen voor een eigen koers. Daarmee breken zij de eenheid van het kerkverband.

Het probleem werd met name zichtbaar op het niveau van de classes en de synode. In theorie vormen deze vergaderingen naar het gereformeerde kerkrecht het hart van het bovenplaatselijk kerkelijke samenleven. Plaatselijke gemeenten zijn zelfstandig, maar verbinden zich aan gezamenlijk genomen besluiten. In de praktijk bleek echter dat deze afspraken steeds minder als bindend werden ervaren. Gemeenten gingen eigen keuzes maken die afweken van synodebesluiten. Hierdoor ontstond een situatie waarin besluiten wel genomen werden, maar niet meer functioneerden als gemeenschappelijk kader.

De classes, die juist bedoeld zijn om toezicht te houden en kerken bij elkaar te houden, kwamen hierdoor klem te zitten. Enerzijds wilden zij trouw blijven aan het kerkverband en de gezamenlijke regels handhaven,

anderzijds wilden zij conflicten en scheuringen vermijden. Dit leidde tot besluiteloosheid, halfslachtige maatregelen, gedoogbeleid of zelfs goedkeuring en steun voor het afwijken. Het gevolg was dat spanningen bleven bestaan en zelfs verder opliepen. Ook de synode, als breedste besluitvormende orgaan, verloor aan gezag. Besluiten werden steeds vaker ter discussie gesteld of simpelweg genegeerd door plaatselijke kerkenraden. Daarmee werd de basis van het kerkverband aangetast: het vertrouwen dat gezamenlijke besluiten ook daadwerkelijk nageleefd worden. Zonder dat vertrouwen verliest een kerkelijk systeem zijn werking en komt ook de rechtszekerheid in het geding.

De kern van het probleem ligt niet alleen in inhoudelijke verschillen, maar ook in het wegvallen van wederzijds vertrouwen. Het gereformeerde kerkrecht veronderstelt dat gemeenten zich willen binden aan elkaar en bereid zijn om gezamenlijk genomen besluiten te respecteren, ook als die spanning opleveren. Wanneer die bereidheid ontbreekt, ontstaat er feitelijk een losse federatie van gemeenten in plaats van een werkelijk kerkverband. Het kerkverband verandert wezenlijk van een gereformeerd, presbyteriaal-synodaal kerkverband waarin men zich vrijwillig bindt aan de besluiten die door de generale synode genomen zijn, naar een congregationalistisch kerkverband waar de plaatselijke gemeente volledig zelfstandig is en zich niet hoeft te binden aan synodebesluiten.

Zodra gezamenlijke afspraken hun bindende kracht verliezen, raken classes en synode verlamd en is het kerkelijke leven vastgelopen. Dit wordt op den duur onhoudbaar. Uiterlijke eenheid kan alleen blijven bestaan als er ook innerlijke eenheid is in geloof, leer en gehoorzaamheid op grond van het gezaghebbend Woord van God. Anders blijft de vorm bestaan, maar raakt de inhoud uitgehold.

Hoofdstuk 3 Wat er is geprobeerd

Kern

In de afgelopen jaren zijn er talloze bezwaarschriften ingediend bij kerken en classes die afwijken van de besluiten en zijn op alle niveaus vele uren gesprekken gevoerd om uit de impasse te komen, maar alles zonder blijvend resultaat. In april 2024 vond een landelijk convent plaats. Op de synode van 2024-2025 werden zowel het 'interimmodel' als de 'houtkoolschets' gepresenteerd. Na bespreking strandden beide pogingen.

Toelichting

In aanloop naar de synode van 2024-2025 werd de commissie 'kerk-zijn' ingesteld om classes bij te staan bij het gesprek over het rapport 'kerk-zijn'. Deze kwam tot de conclusie dat het kerkverband is vastgelopen. Samen met deputaten Vertegenwoordiging werd besloten een convent te beleggen. Op het convent werden vragen rond 'vrouw en ambt' en de binding aan besluiten van meerdere vergaderingen breder getrokken naar het thema 'de toekomst van het kerkverband'. Vier denkrichtingen werden er voorgelegd. Denkrichting A: het huidige kerkstelsel handhaven, B: het huidige kerkstelsel aanpassen, C: gezamenlijk overgaan naar een ander kerkverband en D: het kerkverband ontvlechten. Een overgrote meerderheid van de kerken koos voor denkrichting A als eerste optie, maar over de invulling daarvan liepen de gedachten wijd uiteen. Een deel zag optie D in beeld komen als optie A niet meer zou lukken. Vanuit het convent werd een oproep gedaan aan de komende synode om een uitweg uit de impasse te zoeken.

Op de synode van 2024-2025 werd de commissie 'Toekomst Kerkverband' ingesteld die de synode moest helpen de vraag te beantwoorden hoe er moest worden omgegaan met kerken die afwijken van besluiten van meerdere vergaderingen. Deze besluiten zijn naar art. 31 van de kerkorde voor alle kerken 'vast en bondig'. De commissie presenteerde het 'interimmodel'. Dit model stelde een classicale herindeling voor, waarbij kerken die afwijken van synodebesluiten samen worden gevoegd. Het model stuitte op zowel principiële als praktische bezwaren. Kerken die afwijken van synodebesluiten zeiden daar niet meer van terug te zullen keren. Deze gemeenten wilden tegelijkertijd – naar eigen zeggen – wel een volwaardige plaats in het kerkverband behouden en niet op een "strafbankje" zitten. Daarnaast werd door anderen juist naar voren gebracht dat gemeenten niet zouden kunnen accepteren dat zonde en dwaling toch in de kerk zou kunnen voortbestaan en dat zij daar

medeverantwoordelijkheid voor zouden dragen. Dit model kreeg onvoldoende draagvlak tijdens de synode en strandde.

Het moderamen van de synode presenteerde vervolgens de 'houtkoolschets'. Hierin stonden enkele grondlijnen voor de toekomst van ons kerkverband, die verder uitgewerkt zouden moeten worden. Het voorstel was om een A/B-model in te stellen, waarbij er een federatief kerkelijk samenleven zou zijn. Daarbij werd de hoop uitgesproken dat de kerken opnieuw naar elkaar zouden toegroeien. Na lang spreken over dit model kreeg het voorstel niet de 80 procent benodigde stemmen. Oorzaken hiervan waren dat het A/B-model door sommigen werd ervaren als het scheuren van het lichaam van Christus en het besef dat tot een dergelijke grote ingreep in het kerkelijke samenleven alleen besloten kan worden wanneer er voldoende draagvlak is.

Vervolgens werd de synode onder twee condities gesloten. Het moderamen moest kijken welke besluiten deze synode absoluut moest nemen. Daarnaast werden kerkenraden die afwijken van synodale besluiten opgeroepen terug te keren in de bedding van die besluiten. Omdat er geen kerkenraden aan deze oproep gehoor gaven, werd de synode vroegtijdig gesloten. Ze legde de verantwoordelijkheid bij de plaatselijke kerken terug, in de erkenning dat de synode haar opdracht naar art. 30 van de kerkorde niet heeft kunnen uitvoeren.

Omdat vanwege de volhardende ongehoorzaamheid aan de synodebesluiten de band tussen kerk en generale synode feitelijk al was verbroken, is er ook geen nieuwe roepende kerk aangewezen.

Hoofdstuk 4 Het kantelpunt

Kern

De synode stelde in juni 2025 vast dat zij geen uitweg kon bieden voor de problemen van het kerkverband. Haar oproep aan afwijkende kerken tot terugkeer van hun afwijkende beleid werd helaas niet positief beantwoord. De synode werd vroegtijdig gesloten en de verantwoordelijkheid teruggelegd bij de plaatselijke kerken. Die moeten nu zelf bepalen hoe zij verder willen gaan.

Toelichting

Eind maart 2025 werd op de synode al duidelijk dat er geen uitweg te vinden was die op een breed draagvlak kon rekenen. Verschillende mogelijkheden werden besproken, maar geen daarvan kon uiteindelijk aanvaard worden. De synode heeft vervolgens een oproep gedaan aan kerken die zich niet houden aan de synodale besluiten om terug te keren van hun afwijkende beleid. Mocht dit gebeuren, dan zou de synode in juni 2025 verder kunnen vergaderen om de agenda af te werken. Mocht dit niet gebeuren, dan zou de synode voortijdig gesloten worden.

Er kwamen helaas geen signalen bij het moderamen van de synode dat ongehoorzame kerken gehoor gaven aan de oproep tot terugkeer. Integendeel, er kwamen nog meer afwijkende kerken bij. De synode moest daarom in juni vaststellen dat zij geen uitweg kon bieden in de impasse in het kerkverband. Daarop werd besloten de synode voortijdig te sluiten en uit te spreken dat zij niet meer aan haar verantwoordelijkheden kon voldoen.

De kerkorde schrijft immers voor dat een synode alle ingekomen instructies en rapporten moet behandelen. De synode besloot haar werk te beëindigen en de verantwoordelijkheid terug te leggen bij de plaatselijke kerken. Er werd geen roepende kerk aangewezen. Nu er geen begaanbare uitweg was gevonden en plaatselijke kerken weigerden van hun pad van ongehoorzaamheid terug te keren, zag de synode immers geen perspectief meer voor het gezamenlijk kerkverband en een volgende synode.

De plaatselijke kerken werden opgeroepen zich te bezinnen op de vraag of en hoe zij zich onderling willen verhouden tot elkaar. Daarmee heeft de synode uitgesproken geen gezamenlijke weg meer te kunnen wijzen voor de toekomst. Direct na de sluiting van de synode waren er kerken die het initiatief namen. De kerk van Dordrecht-Zuid deed het voorstel om de kerk

van Hoogeveen als roepende kerk aan te wijzen. De kerk van Rijnsburg riep de kerken samen die christelijk-gereformeerd willen blijven zoals het altijd geweest is. De kerk van Broeksterwoude-Petrus probeerde via een kort geding bij de rechter de gesloten synode te dwingen een roepende kerk aan te wijzen. Inmiddels is er onder druk van de rechter een roepende kerk (Hoogeveen) aangewezen door het oud-moderamen. Men erkende daarvoor geen bevoegdheid te hebben, maar wilde op deze manier verdere juridisering en strijd voorkomen.

Deze roepende kerk wordt door de kerken rondom het initiatief van Rijnsburg echter niet erkend omdat een roepende kerk volgens de kerkorde slechts door de synode aangewezen kan worden. Ook zijn er inmiddels tegen de besluiten van de synode revisieverzoeken ingediend. Gelden de besluiten van de synode nu nog wel, of moet er gewacht worden tot de revisieverzoeken door de synode van Hoogeveen behandeld zijn? Dat is onder normale omstandigheden een terechte vraag. Maar het zijn geen normale omstandigheden. Daarom had de synode nu juist besloten om geen roepende kerk aan te wijzen. Dat er onder druk van de rechter toch een roepende kerk is aangewezen, verandert aan de vastgelopen situatie feitelijk niets.

Door geen roepende kerk aan te wijzen, en dat met redenen omkleed, heeft de synode uitgesproken dat de kerkelijke structuur gebroken is. De weg van revisie en appel is daarmee ook vastgelopen. De nu ingediende revisieverzoeken gaan voorbij aan de diepe ernst van de kerkelijke situatie.

Hoofdstuk 5 De weg vooruit

Kern

Via het initiatief 'Rijnsburg' wordt die verantwoordelijkheid opgepakt. Op de Algemene Vergadering van 21 maart 2026 klonk de oproep tot verootmoediging, gebed en trouw. Kerken die Christelijk Gereformeerd willen blijven zoals ze altijd zijn geweest, vormen samen classes-in-opbouw. Elke gemeente die zich wil houden aan de vierslag, wordt uitgenodigd en geroepen zich hieraan te verbinden en samen het kerkelijk leven te herstellen.

Toelichting

Nogmaals als synode bijeenkomen in Hoogeveen was niet meer mogelijk. Natuurlijk kan de vraag gesteld worden of kerken niet 'nog een mijl' hadden moeten gaan. Maar die vraag miskent dat er in de afgelopen jaren al een heel aantal extra mijlen gegaan is en de laatste synode de conclusie moest trekken dat de weg is vastgelopen. Dat is gebeurd omdat willens en wetens synodebesluiten worden genegeerd, en dat al jarenlang, ondanks gesprekken en vermaningen op gezamenlijke vergaderingen.

Toen alle pogingen om tot een oplossing te komen stukliepen op de laatste synode, moest deze constateren dat er geen gezamenlijke weg meer mogelijk was. Daarom kon de synode niet anders dan erkennen dat zij haar opdracht niet kon uitvoeren en besloot zij haar verantwoordelijkheid terug te leggen bij de plaatselijke kerken. Om die reden is ook geen roepende kerk aangewezen. Dat was geen ongeluk, maar een weloverwogen en bewuste beslissing. Het kerkverband functioneert niet meer. De kerkelijke weg is stukgelopen.

Dat vormt het uitgangspunt voor de weg vooruit: kerken nemen gezamenlijk hun roeping op zich om het kerkelijk leven te herstellen. De Algemene Vergadering van 21 maart 2026 heeft daarin een duidelijke richting gewezen voor de toekomst van de kerken.

Het initiatief rond Rijnsburg moet in dat licht worden verstaan. Het is geen breuk met het verleden, maar een bewuste keuze om het kerkelijk leven voort te zetten op de bestaande grondslag. Daarmee wordt beoogd te blijven wat de kerken waren: een gemeenschap die leeft uit de Schrift en die daarom gebonden is aan de belijdenis die op die Schrift is gebaseerd, en aan de kerkorde en de synodale besluiten die daaruit voortvloeien. Juist omdat deze basis onder druk is komen te staan, is het nodig gebleken haar opnieuw expliciet te omarmen.

De komende periode staat daarom in het teken van opbouw. Allereerst betekent dit dat kerken zich opnieuw aan elkaar verbinden. Die verbondenheid is niet vrijblijvend, maar krijgt gestalte in wederzijdse erkenning, aanspreekbaarheid en gezamenlijke verantwoordelijkheid. Kerken die zich aan de vierslag willen houden, zoeken elkaar op en spreken uit dat zij elkaar willen vasthouden in leer en leven. Een belangrijk middel daarbij is de vorming van classes-in-opbouw. Classes vormen het hart van het kerkelijk samenleven. Hier krijgt het toezicht, de onderlinge zorg en de samenwerking concreet gestalte. De komende tijd zal gewerkt worden aan de opbouw van deze classes, zodat zij duurzaam kunnen functioneren in overeenstemming met de geldende kerkorde.

Daarnaast vragen ook de gezamenlijke verantwoordelijkheden van de Christelijke Gereformeerde Kerken aandacht. Taken die het niveau van de plaatselijke kerken overstijgen – zoals de Theologische Universiteit, zending, ondersteuning van predikanten en financiële verantwoordelijkheden – moeten zorgvuldig worden geborgd. Dat vraagt om gezamenlijke afspraken en afstemming, ook met gemeenten die niet met het initiatief van Rijnsburg meegaan. Daarbij wordt gezocht naar vormen die passen bij de huidige situatie.

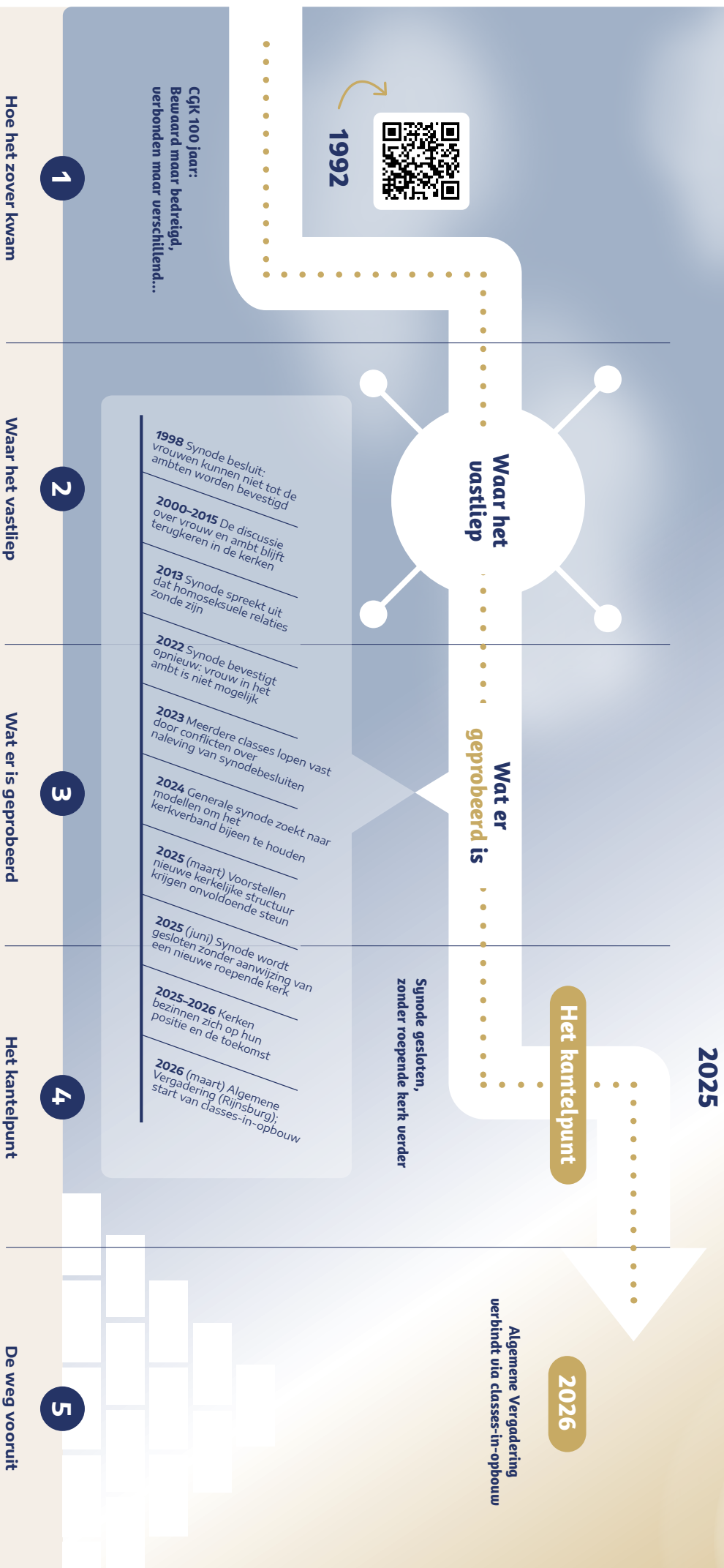
De Algemene Vergadering van 21 maart 2026 heeft hierin een belangrijke stap gezet. Zij functioneerde niet als een klassieke generale synode, maar wel als een vergadering die, met een beperkte agenda, besluiten kan nemen voor de deelnemende kerken. De commissies die door deze vergadering zijn benoemd hebben een belangrijke taak in het verder uitwerken van de besluiten.

Elke plaatselijke gemeente die op de vierslag wil staan is uitgenodigd voor de Algemene Vergadering. Die uitnodiging geldt ook voor de classes-in-opbouw. Zo worden de plaatselijke gemeenten actief betrokken en meegenomen in deze ontwikkeling. Daarbij is alle ruimte voor het eigen tempo van de plaatselijke gemeente. Heldere communicatie, zorgvuldige uitleg en pastorale begeleiding zijn nodig om kerkenraden én gemeenteleden in dit proces te ondersteunen. Het is daarbij van belang dat niet alleen kerkenraden, maar ook leden zelf betrokken zijn bij deze gezamenlijke keuze en roeping.

Beslissend blijft de geestelijke dimensie. De oproep tot zelfonderzoek, verootmoediging, gebed en trouw is geen formaliteit, maar wezenlijk voor de weg vooruit. Het herstel van het kerkelijk leven is niet slechts een organisatorische opgave, maar vraagt om bekering, afhankelijkheid en vernieuwde toewijding aan Gods Woord. Alleen in die weg kan er werkelijk sprake zijn van herstel en zegen.

De weg vooruit is een weg van gezamenlijke verantwoordelijkheid. Niet ieder voor zich, maar samen. Niet los van Gods Woord, belijdenis, kerkorde en besluiten, maar juist terug naar wat bindt. In die weg is het mogelijk om, onder de zegen van de Heere, het kerkelijk leven te herstellen. Daarbij wordt ook de verbinding gezocht met kerken en kerkverbanden die op deze zelfde grondslag staan.

Wat is er gebeurd?

Slot

De situatie waarin de kerken zich bevinden, is ingrijpend. Dat vraagt om verootmoediging voor het aangezicht van de Heere. Maar bij die verootmoediging hoort ook het samen verder zoeken naar de weg die de Heere wijst.

Deze handreiking wil daarbij richting geven. Zij is niet volledig. Daarom is het belangrijk om verder te lezen, door te denken en met elkaar in gesprek te blijven. Op de website is aanvullende informatie te vinden met verdiepende toelichting, veel gestelde vragen en antwoorden.

Boven alles blijft gelden: de kerk is van Christus. Hij laat Zijn werk niet los. *“En wij hebben het profetische Woord, dat vast en zeker is...”* (2 Petrus 1:19). Juist daarom mogen wij, in afhankelijkheid van Hem en trouw aan Zijn Woord, samen zoeken naar de weg die Hij wil dat wij gaan zullen. In Hem ligt ook de hoop voor de toekomst van onze kerken.

Feiten op een rij

- 181 gemeenten vormen samen de Christelijke Gereformeerde Kerken
- 13 classes, 4 particuliere synodes en 1 generale synode dragen het kerkverband
- 70+ gemeenten wijken in praktijk af van synodebesluiten of overwegen dit
- 4 classes zijn volledig vastgelopen (functioneren niet meer)
- 3 classes vergaderen niet meer voltallig
- 2 classes hebben afwijkende praktijk toegestaan
- 0 classes gingen na vermaning over tot tuchtmaatregelen
- 25 jaar sterke toename van bezwaarschriften
- 20000+ manuren zijn besteed aan gesprekken in gemeenten, classes en synodes
- 33 gemeenten namen deel aan de eerste Algemene Vergadering (ca. 16145 leden)
- 22 gemeenten kwamen als waarnemer (ca. 9000 leden)
- 10 gemeenten waren als gast aanwezig

Een paar veelgestelde vragen

Wat is er vastgelopen in het kerkverband?

De generale synode heeft vastgesteld dat het gezamenlijke kerkelijke leven is vastgelopen, omdat besluiten van meerdere vergaderingen in de praktijk niet meer overal voor vast en bondig worden gehouden (art. 31 Kerkorde). Daardoor functioneert het synodale deel van het kerkverband niet meer zoals bedoeld. De verantwoordelijkheid is daarom teruggelegd bij de plaatselijke kerken.

Wat is het doel van het initiatief van ‘Rijnsburg’ en de Algemene Vergadering?

Het doel is om kerken bijeen te brengen die zich in woord en daad willen houden aan de vierslag: Schrift, belijdenis, kerkorde en synodale besluiten. Vanuit die gezamenlijke basis wil men het kerkelijke samenleven weer vormgeven. Het is dus bedoeld als een weg van herordening en trouw.

Meer lezen op www.cgkblijven.nl

Waarom is ‘Hoogeveen’ voor veel kerken geen reële optie?

Omdat veel kerken menen dat met ‘Hoogeveen’ niet werkelijk wordt aangesloten bij de analyse van de laatste synode zelf, namelijk dat het kerkelijke leven was vastgelopen en dat geen gezamenlijke weg meer voor het hele verband openlag. Dan kan niet eenvoudig worden verdergegaan alsof de oude synodale lijn nog hersteld kan worden.